

de
zoon
van
Artah

The logo is a stylized, black and white graphic. The text 'de zoon van Artah' is arranged in a vertical stack. 'de' is at the top, followed by 'zoon', then 'van', and 'Artah' at the bottom. The 'A' in 'Artah' is significantly larger and features a sword blade extending from its left side. To the right of the 'van' and 'Artah' text, there is a silhouette of a horse's head facing right. The entire logo has a textured, stippled appearance.

de zoon van Artan

The title 'de zoon van Artan' is rendered in a bold, black, textured font. The word 'de' is at the top, followed by 'zoon' and 'van' in smaller sizes. The word 'Artan' is the largest and most prominent, with a dragon's head integrated into the letter 'n'. The dragon's head is facing right, with its mouth open, showing a flame-like tongue. The dragon's body is textured with a scale-like pattern. The word 'van' is positioned between 'zoon' and 'Artan', with a horizontal line extending from the end of 'van' to the start of 'Artan'.

Het geheim
van de draak
Guido Kees

Naar een verhaal van Klaus Verscheure

www.lannoo.com
www.ketnet.be

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst Guido Kees
Naar een verhaal van Klaus Verscheure
Vormgeving cover: Studio Lannoo
Ontwerp logo en visual B.AD Roeselare
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

© Uitgeverij Lannoo nv, 2016
ISBN 978 94 014 3382 2
D/2016/45/188
NUR 283

De tv-reeks waarop dit boek werd gebaseerd werd geproduceerd door Cine3 en Danse La Pluie.
Regie Klaus Verscheure
Scenario Wout Thielemans en Klaus Verscheure

Wolf lachte. Hij boog zich nog verder over zijn galoperende paard. Hij was jong, maar toch al een ervaren ruiter. Paardrijden was een aangeboren talent, zeiden zijn leermeesters. Zijn vader, ridder Artan, beweerde dat zijn zoon in het zadel geboren was.

‘Kom op, jongen. Ik weet dat je sneller kunt.’ Wolf vroeg zich niet af of Odin hem verstond, hij wist het gewoon. Het leek alsof zijn paard op de aansporing had gewacht. De volbloed briepte en voerde de snelheid op. Zijn hoeven hakten diep in de bodem en lieten plukken gras en bladeren hoog opvliegen. Wolf hoefde het paard niet meer te leiden. Hij liet de teugel in zijn linkerhand loshangen terwijl hij met zijn hele lijf de bewegingen van het paard aanvoelde. Hij reed geen paard, hij was één met het paard.

De jachtspeer in zijn rechterhand wees de weg. Vlak achter hem spoorden drie jagers hun paarden tot het uiterste aan om de afstand tussen Wolf en hen zo klein mogelijk te houden.

Wolf hield van de opwinding van de jacht. En van het gevoel van vrijheid als hij op de rug van zijn paard door het woud vloog.

Met zijn vieren volgden ze het spoor van het vluchtende everzwijn. Een ontwortelde boom versperde het nauwelijks zichtbare pad, maar Wolf hield niet in. Hij maakte zich klaar voor de sprong. Een seconde bleven paard en ruiter zweven, toen lag het obstakel achter hen.

Door de dichte begroeiing werd het moeilijker om het spoor te volgen. Wolf ging rechtop zitten en trok aan de teugels om te vertragen. Stapvoets reed hij verder. Hij zocht aandachtig naar sporen. Zijn drie jagers, ieder met het wapenschild van Artan op hun borst, lieten hun paarden stappen. Het had hun de grootste moeite gekost om Wolf bij te houden, maar nu deed Wolf het eindelijk wat rustiger aan. Zwijgend reden ze door het dichte struikgewas. Uiteindelijk belandden ze op een open plek in het bos. In stilte zochten de ruiters naar sporen.

Ineens hoorde Wolf iets en zijn hand spande zich om de korte jachtspeer. Een van de jagers hield zijn wijsvinger tegen zijn lippen en wees toen naar een beweging in het gebladerte. Wolf zette zich schrap in het zadel, klaar om de speer te gooien.

Toen weken de struiken. Drie boeren stormden uit de bosjes. Als door een wesp gestoken liepen ze nog enkele

meters verder voordat ze beseften dat ze op een open plek stonden. Luid hijgend bleven ze staan. Met wijd open ogen hielden ze het struikgewas in de gaten.

Bijna wierp Wolf de speer. Toen hij zag dat er geen everzwijn tevoorschijn stormde, liet hij zijn wapen zakken.

‘Stelletje idioten!’ riep de oudste ruiter naar de boeren. ‘Het scheelde geen haar of jullie waren een jachttrofee! Wat bezielt jullie om zo tevoorschijn te stormen?’

Veel indruk leken de woorden niet te maken. Twee van de mannen stonden gebogen naar adem te snakken, niet in staat om een woord te zeggen. De derde had duidelijk een betere conditie, want hij antwoordde.

‘Heer Wolf! Ik smeed u, red ons van de draak!’ snikte de man. Zijn blik schoot heen en weer tussen Wolf en de struiken waar ze net uit waren gekomen.

‘Draak?’ vroeg Wolf ongelovig. Hij kende talloze verhalen over draken. Als er feesten waren op de burcht, schepten strijders tijdens de late uurtjes weleens op over hun zoektochten of over hun ontmoetingen met draken. Maar het leken hem praatjes van dronken mannen. Hij geloofde het niet. Zijn oudste leermeester had zelfs toegegeven dat hij nog nooit iemand had gesproken die er echt eentje had gezien. En het daarna nog kon navertellen.

‘Welke draak?’ Zijn nieuwsgierigheid was geprikkeld. Hij wilde er alles over weten.

‘De draak die ons net aanviel,’ antwoordde de man angstig. ‘We stonden op het veld te werken toen de draak op ons af stormde. Voordat we doorhadden wat er aan de hand was, moesten we rennen voor ons leven. Waleyn is verbrand.’ Het klonk wanhopig. ‘Waleyn is verbrand...’ Hij verborg zijn gezicht in zijn vuile handen alsof hij daarmee het verschrikkelijke tafereel uit zijn geheugen kon wissen.

‘Een draak?’ herhaalde Wolf. Pas nu begreep hij wat er aan de hand was. Zijn nieuwsgierigheid maakte plaats voor angst. In zijn herinnering liepen drakenverhalen zelden goed af. Hoewel hij die verhalen nooit geloofde, moest hij de neiging onderdrukken om zijn blik op de struiken te richten. ‘En waar is die draak dan?’

Precies op dat moment kwam het dichte gebladerte met veel geraas tot leven. Iets groots stormde met brute kracht door de bosjes.

In een reflex greep Wolf zijn jachtspeer stevig vast. De ruiter naast hem schreeuwde een waarschuwing en wees naar de struiken, die plat tegen de grond sloegen. ‘Heer Wolf!’

Meer woorden waren niet nodig, want een grote, donkere massa verscheen tussen de bomen. Tot zijn verbijstering zag Wolf een drakenkop verschijnen. Voordat hij goed en wel beseftte wat er gebeurde, galmde er een luide brul over de open plek en braakte de monsterkop een golf van

vuur. In paniek sloeg iedereen op de vlucht, maar voor een van de jagers was het te laat. Getroffen door het draken-
vuur viel hij schreeuwend op de grond. De boeren renden
weer voor hun leven. Luid roepend doken ze terug in het
struikgewas. Met moeite slaagden de ruiters erin om hun
steigerende paarden onder controle te krijgen. In volle
galop snelden ze weg van het spuwende vuur.

Wolf was de eerste die zijn paard liet stoppen. Met een
verbeten ruk aan de teugels liet hij Odin keren. Ontzet
ontdekte hij dat de open plaats verlaten was. Geen spoor
meer van de draak.

Waar daarnet een jager stond, zag hij alleen nog
brandende aarde.